

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ιωάν. θ' 1-38)
21 Μαΐου 2017

Όλα τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι μεγάλα, ὅλα φανερώνουν τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου· οἱ θεραπεῖες τῶν ἀσθενῶν μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν του, οἱ ἰάσεις τῶν παραλύτων μὲ ἓνα μόνο λόγο Του «σήκω ἐπάνω καὶ περπάτα», οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν. Κάθε θαῦμα ἔχει καὶ ἓνα ξεχωριστὸ σημεῖο, ποὺ τὸ διακρίνει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ ἀναφερόμενο σήμερα διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα θαύματα σὲ τοῦτο: βλέπουμε τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ παίρνει ἀπὸ τὴ γῆ χῶμα καὶ μὲ πτύσμα νὰ φτιάχνει μάτια στὸν ἀόμματο τυφλό. Ὁ τυφλὸς αὐτὸς ὄχι ἀπλῶς δὲν ἔβλεπε, ἀλλὰ εἶχε γεννηθεῖ χωρὶς μάτια, καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμαστὸ ἐδῶ τοῦ Κυρίου: ὅτι φτιάχνει μάτια ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Κυρίου μᾶς παραπέμπει στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου: «...καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Ἐδῶ πάλι «ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ». Δὲν τοῦ ἔδωσε ξένα μάτια, ἀλλὰ ἔφτιαξε δικὰ του μάτια ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς, ὅπως ἔπλασε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Καὶ ἀκόμη δὲν ἔφτιαξε τὸν πηλὸ μὲ νερό, ἀλλὰ μὲ τὸ πτύσμα του, «ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος».

Στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβε τὸ χῶμα ὁ Θεὸς καὶ ἔφτιαξε ἄνθρωπο καὶ ἐμφύσησε στὸ πρόσωπό του χορηγῶν πνοὴν ζωῆς. Ἐδῶ «ἔπτυσε χαμαὶ», καὶ τὸ πτύσμα αὐτὸ ἔχει μέσα καὶ τὴ θεία πνοή, τὸ θεῖο φύσημα. Βεβαίως τὸν προτρέπει νὰ πλυθεῖ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ· πηγαίνει νίβεται καὶ βλέπει τὸ φῶς. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας εἶχε τὴν θαυματουργικὴ δύναμη ποὺ τὸν θεράπευσε, ἀλλὰ ἡ συνέπειά του στὴν Θεϊκὴ προτροπὴ ἔφερε τὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ νερὸ δὲν ἔδωσε τὴ ζωὴ στὸ χῶμα, ἀλλὰ φανέρωσε τὴ νέα ζωὴ, τὰ νέα μάτια τοῦ τυφλοῦ ποὺ βλέπουν τὸ φῶς: «ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων».

Οἱ Φαρισαῖοι τυφλωμένοι ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό τους δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ κυρίως νὰ δεχτοῦν τὸ ὀλοφάνερο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ· ἔλεγαν καὶ ξαναρωτοῦσαν αὐτοὺς ποὺ γνώριζαν τὸν πρῶτον τυφλὸ «πῶς ἀνέβλεπεν;». Καὶ ἐνῶ αὐτὸς φώναζε μὲ ὅση δύναμη εἶχε: «ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὑπάγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος

ἀνέβλεψα», δὲν ἔβλεπαν καὶ δὲν ἄκουγαν τὴν ἀλήθεια, ἐπιμένοντας νὰ λέγουν μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἐγωϊσμό: «ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν». Καὶ ἀκόμη ἔλεγαν γιὰ τὸν ἀναμάρτητο Χριστό: «ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλός ἐστίν», στηρίζοντας τὴν ἀμαρτωλότητα τοῦ Κυρίου στὴν ἐκ μέρους Του κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου «ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ», «ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς».

Μεγάλο κακὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐμπόδιό του στὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀλήθειας ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁδηγεῖ στὴν πλάνη καὶ στηρίζει τὴν ἀπιστία, ὅπως στὴν περίπτωση τῶν φαρισαίων. Ἐνῶ ἓνας ἀπελευθερωμένος ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του, ἂν καὶ σωματικὰ τυφλός, μπορεῖ καὶ βλέπει τὴν ἀλήθεια: «δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ποὺ μὲ θεράπευσε, γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἀμαρτωλούς, οὔτε ποτὲ ἀκούστηκε στὸν κόσμον πὼς ἀνοιξε κανεὶς τὰ μάτια κάποιου ἀνθρώπου ποὺ γεννήθηκε τυφλός». Καὶ ἡ ἀλήθεια ὁδηγεῖ πάντοτε στὴν ἀποδοχὴ τῆς καὶ στὴ δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ «πιστεύω Κύριε» καὶ «προσεκύνησεν αὐτῷ».

Ἀδελφοί μου, ἂς κρατήσουμε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ἐκριζώνοντας τὸν ἐγωϊσμό ποὺ μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε μόνο τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ ἀντικρύσουμε καὶ μεῖς τὸ φῶς ποὺ εἶδε ὁ τυφλός, ὅταν οἱ ἄλλοι πεισματικὰ παραμένουν στὸ σκοτάδι. Αὐτὸ τὸ Φῶς τὸ ἀληθινὸ ποὺ ζωογονεῖ καὶ νοηματίζει τὴ ζωὴ μας, ἐπειδὴ μᾶς συνδέει μὲ τὸν ἀδελφό μας. Αὐτὸ τὸ Φῶς ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει αἰῶνες ἢ Ἐκκλησία «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή» καὶ τὸ ὁποῖο ἀντικρύζοντας ἀναφωνοῦμε καὶ ἐμεῖς «πιστεύω Κύριε» καὶ δοξολογοῦμε τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν «ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἀμήν.

[dkpdf-button]